

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

CONSPIRADORS... DE 15 CÉNTIMS.

o sorprenen á Russia cap conspiració, sense que 'ls conspiradors estigan provehuts de bombas explosives, cartutxos de dinamita ó altres materias incendiaries.

Aquí á Espanya, en cambi, no 's necessitan tants requisits: aquí ab l'olor no més se descobreixen las conspiracions.

«La habilitat no consisteix en veure las montanyas, diu un periódich, sinó 'ls grans d'arena.»

Lo qual vol dir que 'ls russos, cassant elefants, no demostran la més mínima habilitat; en cambi 'ls governs espanyols, agafant microbis, ne demostran molta.

¡Y que satisfets deuen quedar una vegada tenen los conspiradors á la garjolal!

Perque, desenganyarse, l'última conspiració descuberta, era tremebunda. Tant que fins ara s'han fet, á Madrid no més, cinch presons, tantas com dits á la mà.

¡Y quins pájaros!
Número hù: Eduardo García (a) Chaval, agent de policia. ¿Eh? Un agent de policia... un guindilla... ó com si diguessem, un de la casa.

Número dos: N. Alberti, ex agent de policia, ja que feya tres ó quatre mesos qu' estava cessant. De manera que si aquest no era de la casa, desitjava entrarhi.

Número tres: N. López Moreno, vigilant de policia en actiu servey... un altre polissón. Ja 's coneix que 'ls polissons avuy dia están de moda.

—Pero bè, dirán vostés ¿se tractava per ventura de un pronunciamient de individuos del cos d'ordre públich?

—Cá, espérinse, que la llista no s'ha acabat encare.

Número quatre: Bernardino Zaragozano, ¡jarmer de palacio! ¿Saben aquell armer que un dia que 'l carruatge de la Princesa estava atascat en las soledats del Pardo, vá corre en busca de ausili?... donchs es aquest mateix. ¡Qui sab si aquell atascament...

Número cinch: Joseph Pachón, assentador de la Plassa-mercat de la Cebada. Aquest conspirador estava dinant en companyia de la seva senyora. Tot de un plegat entra 'l carter:

—¿Vá dirigida á vosté aquesta carta?

—Sí, senyor.

La pren, la desclou, y avants de donarli temps de llegirla, 'ls agents de l'autoritat se li tiran á sobre, se l'empordan al Ministeri de la Governació, y des-

prés de tenirlo un quant temps al calabosso, 'ls civils lo trasladan al *Abanico*, agarrotat com un Cristo.

Bè es veritat qu' ell y algun altre tenen influencias, y las posan en joch tot desseguida, y 'l govern l'endemá mateix 'ls hi obra las portas de la ratera.

Pero á mi no me la pintan... A mi no m'hauria comugut ningú, y al mateix Rius y Tauler que m'hagués demanat la llibertat dels conspiradors, lo fíco de patillas á la presó.

Los telégramas de Madrid asseguravan que fins aquí á Barcelona s'havien verificat presons, ab motiu de la ditxosa conspiració.

En efecte, de presons aquí se 'n ha verificat tot una. Comensin per que 'l prés vivia en la Plassa de las Ollas, en un dels barris més intrincats de la ciutat antiga. Pero no li ha valgut; també li han descubert l'amagatal.

S' anomena Balmas Planas y fá veure qu' es industrial.

Un dia vá rebre una carteta, ab un taló per anar á recullir al carril de Zaragoza un paquet d' un kilógramo de pés, expedit desde Madrid per un tal Gómez.

Y vels' hi aquí que, sens dupte, per dissimular, no 's presentava á reclamarlo. Pero no vá valerli l'estratagem: 'ls de l'agencia ván portarli á domicili, y en lo moment de rébrel, ¡pataplum! li cau la policia á sobre... y ¡seguexil!

Lo paquet estava plé de proclamas incendiaries. ¿Eh? Figúrinse si aquellas proclamas arriban á repartirse.

Horrorisa pensarhi.
Lo jugat vá posar en llibertat tot desseguida al senyor Balmas Planas... perque, aixó no pot negarse, tots los conspiradors tenen sórt.

Y aquí tenen los pormenors més espantosos de la última conspiració descuberta, gracias al zel acreditat y á la incansable vigilancia del govern.

Que vingan ara 'ls conservadors á dir qu' en Sagasta viu desprevingut, que 'ls revolucionaris la fregeixen y que no t'el fil.

D' aquesta feta, si no li asseguravan quatre anys més de garrofas, haurém de confessar que á Espanya no hi ha justícia, ni gratitut... ni garrofers.

Y á propòsit de garrofers: algún periódich ha dit que 'l propòsit dels conspiradors consistia en desferse del general Martínez Campos.

¡Ximplés més que ximplés! No haviam convingut en que l' héroe de Sagunto es *immortal*?

Al arribar á aquest punt del article, trucan á la porta de casa, la criada vá á obrir, y entra molt tranquila, demanantme cinch céntims.

—¿Y aixó?

—Hi ha 'l carter.

—¿Qué dius ara, desventurada?

—Porta una carta.

—Corra... vès... y tiral escalas avall... No vuli compromisos. Desde avuy á casa méya no s' admeten cartas.

Crech que tots vostés farán cinch céntims del mateix. Al menos avants quan se descubria un complot, era necessari adquirir mitja dotzenota de fusells sense gatillo.

Pero avuy, ab un trist sello de 15 céntims, quasevol bromista pot donar un mal rato al sócio més pacífich de la cristiandat.

P. K.

CRÓNICA PARLAMENTARIA.

Lo president ocupa 'l seu puesto, agita la campaneta, tus una mica, s' espolsa las solapas de la levita y pronuncia la frase sacramental:

—S' obra la sessió.—

Lo SECRETARI (*dirigitse en veu baixa al Sr. Martos*).—Ja t'è rahó que sobra... Miri, no hi ha ningú. ¿De qué serveix una sessió sense diputats?

PRESIDENT (*en veu baixa*).—Si fa ó no fa, serveix lo mateix que una sessió ab diputats. No 'ns hi fiquém ab aquestas cosas: mentres cap representant se 'n queixi, fem los ulls grossos y...

UN DIPUTAT REFORMISTA.—Demano que 's contin los diputats que hi ha en lo saló.

UN SECRETARI (*contant*).—Un, dos... sis, set... onze, dotze... (*Mirant al president*). ¿Que també 'l conto aquell que dorm?

PRESIDENT.—¡Vajal! Aquestos son los millors... Lo SECRETARI (*seguint contant*).—Tretze, catorze... disset: total som disset. Mitja pesseta de diputats.

PRESIDENT.—Ab tants poch actors, no 's pot fer comedia. Se suspén la sessió.—

Los porters y ordenansas del Congrés recorran tots los corredors y dependencias del edifici, reclutant diputats: al cap de deu minuts se 'n ha reunit lo número reglamentari.

PRESIDENT (*tornant á tocar la campaneta*).—Torna á obrirse la sessió.

VARIAS VEUS.—Demano la paraula.

PRESIDENT.—La t'el senyor Perez.

PEREZ.—Desitjo dirigir una pregunta al ministre de Foment.

LO MINISTRE DE LA GUERRA.—L' mèu company no ha pogut venir; pero no importa: jo respondré per ell.

PEREZ.—Voldria sapiguer per qué s' han suspés las obras de la carretera de Sevilla.

MINISTRE DE LA GUERRA.—A dir la veritat no ho sé; pero suposo que será per falta de quartos. Casi todas las carreteras se suspenen per lo mateix.

PEREZ.—No haventme satisfet las explicacions del govern, anunció una interpelació sobre aquest assumpto.

UN MINISTRE.—Bueno: la podrá explanar lo més que vè.

PRESIDENT.—¿Qui més havia demanat la paraula?

VARIAS VEUS.—¡Un servidor!... ¡jo!... ¡jo també!

PRESIDENT.—Parli vorté, senyor Gomez.

GOMEZ.—En nom del poble que represento, demano al govern que fassi 'l favor de rebaixarlos la contribució.

MINISTRE D' HISENDA.—'L govern no pot accedir á tant arbitraria petició per dugas causas: la primera perque nó 'ns convé rebairar la contribució á ningú, y la segona perque precisament tenim ganas d' augmentarla.

GOMEZ.—Ja que, segons sembla, es indispensable que 'l país se sacrifiqui en aras del ordre y de la prosperitat, espero que al menos se donará 'l càrrech d' estanquer a la persona de qui he parlat varias vegadas.

LO MINISTRE.—Per aquest cantó estigui tranquil; no faltaran estanchs... (En veu baixa). Sobre tot ara que arrendarem lo tabaco.

PRESIDENT.—A vosté toca ara, Sr. Ruiz... ¿No ha demanat la paraula?

RUIZ.—Crech que sí... sino que ara m' havia distret y no recordo lo que volia dir. Será per un altre dia.

PRESIDENT.—Pues enrahoi vosté, senyor Lopez Dominguez.

LOPEZ (cargolantse 'l bigoti y estirantse 'ls punys de la camisa).—¡Ejem!

(En tot lo saló no se sent volar ni una mosca: tots los assientos están plens: las tribunas vessan.)

LOPEZ (passejant la mirada pel sostre, com si se hagués sentit cruixir).—Senyors... ¡ejem! (Pausa llarga: alguns diputats de la majoria comensan á buscar una actitud cómoda per adormirse). Senyors: m' also avuy ben á pesar meu, obligat per las circumstancias. Lo partit que jo acaudillo... (Rumors)...

que jo y en Romero Robledo acaudillém, no pot veure ab indiferencia la desorganización que 'l fusionisme ha portat a totas las esferas de la vida pública. Tothom plora, tothom se queixa, tothom té que dir del govern. L' exercit voldria més ascensos y pá y carbó de franch; lo país desitjaria llibertats garantidas y una bona rebaixa en los lloguers dels pisos; la premsa aspira a una independència formal y explicita... (Pausa).

¿Podéu donarho vosaltres tot aixó? De cap manera: miréu als Pirineus, guaytéu cap al Africa, passejéu la mirada per tot Europa, y 'us convenceréu de que 'l partit reformista está destinat á regenerar la patria y donar un altre empleo al general Bermudez Reina... He dit. (S' assenta esbufegat y cansat, com si realment hagués dit alguna cosa.)

PRESIDENT.—¿Hi ha alguna pregunta més á fer? ¿No? Pues se passa a l' ordre del dia: discussió del projecte de ley de protecció á las classes obreras.

(Gran tumulto: casi tots los diputats abandonan lo saló, atropellantse 'ls uns als altres per arribar més aviat á la porta.)

PRESIDENT.—Té la paraula 'l senyor Gonzalez, de la comissió.

GONZALEZ.—Si 'l senyor President y 'ls senyors Secretaris ho tenen á bè, podriam anar á casa mèva y allí 'ls podria dir lo mateix que 'ls diria aquí, ab molta més comoditat. ¡Es molt gran aquest saló perque jo m' hi posi á enrahoar davant de sis personas!...

UN SECRETARI.—Jo crech que lo millor seria plegar.

PRESIDENT.—Té rahò, jove. (Movent la campaneta). S' alsa la sessió.

FANTÀSTICH.

SEGONS la ley de incompatibilitats, sols podrà haverhi en lo Congrés quaranta diputats empleats.

Lo número está complet; pero á cada punt surten nous compromisos... y ¿cóm desairar al parent, al amic ó al company de tal ó qual ministre?...

La ley en aquest punt es terminant; pero ja se sab, feta la ley feta la trampa.

Y ademés ¿qui las fa las lleys? Los diputats. ¿Qui las desfá? Los diputats.

Qui té fecit té desfecit y qui no li agradi que ho deixi.

D. Benito encara que sembli un senyor, es una vila d' Extremadura.

Y á D. Benito, ja poch, se celebravan eleccions, lluytant dos candidats ministerials, l' un protegit pel ministre y per l' alcalde; y l' altre amparat pels dissidents.

Y vels'hi aquí que á lo millor de l' elecció, al véure que 'ls dissidents guanyanvan, arriba l' alcalde tot esbufegat y exclama:

—Senyors, acaban de avisarme que en las inmediacions del poble s' ha presentat una partida carlista: es precis que surtim á perseguirla. Se suspen la votació.

Quan los de la mesa van tornarhi, un cop desvanecuda la falsa alarma, l' urna estava prenyada de candidaturas ministerials.

Si una vegada he comprés lo retrahiment electoral es en los moments actuals.

Apart de que las oposicions, no aném á buscarhi res, deixant lliure 'l camp als ministerials, es tant bonich veure com se devoran!...

Aixis, á conseqüència del escándol de D. Benito en Groizard y en Leon y Castillo 's van picar las crestas.

En Groizard va queixarse amargament y en Leon y Castillo, desmuntantse, va exclamar:

—Lo que fa 'l Sr. Groizard no déu ferse desde 'ls banchs que avuy ocupa, sino desde 'ls banchs de l' oposició.

En Groizard li va respondre:

—Lo Sr. Leon y Castillo enten que no deuen llenzarse desde aquests banchs acusacions com la formulada per mi, y jo entench que no deuen sentarse en aqueix banch ministres que amparim y defensin ilegalitats.

¡Gran espectacle!

Lo Sr. D. J. Gali Suris, nos prega fém constar que no 's refereix á sa persona la batallada que dedicavam la senmana passada al Sr. D. Joseph Gali y Bofill, á propòsit de haver cambiat lo gorro-frigi per la boina.

Que consti, per satisfacció del Sr. Gali y Suris, que no té, ni tindrà may la barra que ha tingut sempre 'l seu tocayo Gali y Bofill.

L' emperador de Russia continua á Gatchina, ocupant un edifici que té més de fortalesa que de palacio, rodejat de fossos, contrafossos y murallas, y provehit de molta artilleria.

Los vols del edifici están plens de policia, y no arriba ningú á la població sense que l' escortollin.

Un recort històric:

Gatchina era la residència predilecta del Czar Pau, assassinat en mars de 1801 per alguns oficials del exercit.

Si jo fos lo Czar

quan viuria á Gatchina
la pell se 'm tornaria de gallina.

Los castellans demanan que s' augmentin los drets sobre 'ls blats. En tot cas que 's rebaixin los que pesan sobre las manufacturas; pero respecte als blats, hi ha que augmentarlos.

¿Semos ó no somos castellanos?

Per la seva part los andalusos reclaman qu' en favor de l' oli d' olivas, s' augmentin los drets sobre 'l petroleo. A veure si aixis torném al temps de las llumeneras.

Srs. andalusos, aixó no está bè. Pensin que 'l petroleo ben aplicat es casi la única medicina que pot tornar la salut á la desventurada Espanya.

A la industrial Alcoy se conta que hi ha 20,000 obrers sense feyna.

Y 'l govern á tall de pare carinyós, los ha enviat, per treurels de apuros ¿quan dirian?

¡Mil pessetas!

Mil pessetas repartidas entre 'ls 20,000 obrers alcoyans, toca á 5 cèntims per barba.

¡Viva 'l rumbo!

A lo menos si 's firman tractats de comers que arruinan al país, lo govern no escatima cinch cèntims per fer una gracia de caritat als que resultan descalabrats.

Benaguail es un poblet de la provincia de Valencia que no té més enllá de 3 á 4 mil habitants. Apesar de tot s' ha organísat una companyia de bombers que conta més de 100 individus.

Quals cent individus en qualitat de ciutadans no tenian vot; pero en qualitat de empleats del municipi podrán pendre part en las eleccions.

¡Gran ideal! ¿veritat?

Perque si algun candidat derrotat se crema, sempre hi haurá cent bombers á punt per refrescarlo.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Cogul (Lleyda) no va permetre que fos padrina de una criatura, filla de una pobra, la senyora del mestre, empenyantse en que havia de serho la mestra pública Ignacia Rossinyol, filla de un recaudador carlista que mori en defensa de la llana. En va la mare de la criatura s' oposava á tant estranya imposició; lo rector va valer-se de l' amo de la caseta en que aquella viu per caritat, y no va tenir més remey que consentir que la seva criatura fós batejada á gust del rector. ¡Vaya unas tonterias!

Baix la protecció del ex-demagogo alcalde de Vilafranca del Panadés, s' han establert en aquella vila unas monjas que 's dedican á vetllar malalts, prenent lo pá de las pobras donas que fins ara vivian de lo mateix. L' alcalde ex demagogo, al costat de alguns capellans, anava de casa en casa, á captar en profit de las citadas monjas. «Cosas veredes Glascar—que farán fablar las piedras.»

Un predicador á Vilanova y Geltrú va desferse contra las escolas laicas. Segons ell, val més que las criaturas no sapigan un borrall de lletra, que no que

concorrin á una escola laica. ¡Tira peixet! ¡Ja ho crech burrangol! ¿Qué necessitan los que sempre volen anar á caball, sino que hi haja forsa burros?

¡Igual que un missionista que tractava de convertir lo poble liberal de Vimodí, esbravantse contra la CAMPANA y altres periódichs impíos. Lo tal missionista es un home molt divertit y per forsa ha de ser molt práctic en certas cosas.—«Cuydado noyas, exclamava, no 'us deixéu tocar pels homes: los homes comensan pel mocador de colí, y després.»

No podém repetir las indecencias que deya l' ensotanat, per respecte als lectors de LA CAMPANA. Hi ha cosas que solzament poden dirse en las tabernas y en las iglesias.

A MISTER CUMBERLAND.

Ja que ha tingut la bondat d' arribarse fins aquí fent miracles á desdri ab sa rara habilitat,

si li resta un xich d' humor y vol quedá bè ab la terra, avants de torná a Inglaterra té de fernos un favor.

Vosté, sense moure bulla, y casi bè en un moment, descubreix perfectament l' amagatall d' una agulla;

veu, si la gana li dona, lo que un té dintre la mà y llegeix de pé á pá lo que pensa una persona.

Tot aixó si bé vol trassa y pressuposa talent, si haig de parlar ingenuament, no 'ns interessa pas massa.

Y 'l públich, un xich confós, quan l' acaba de sentir, total se limita á dir:

—En efecte; es molt curiós.—

Vosté, qu' es inglés, ja sab que aquest sigle té la táctica de buscá en tot la part práctica: lo inútil no li ompla 'l pap.

Y aquí, si no som tan vius com los mercantils inglesos, som ja un bon xiquet entesos y una mica positius.

¿Vol, pues, que tot Barcelona, l' admiri com jo l' admiro?

De-seguit pot conseguirho dedicantnos una estona. Posis la mà sobre 'l front y comensi á endevinar quin día s' acabarà lo monument de Colón.

Descifri la gran xarada, que aquí tanta engúnia 'ns dona, de per qué 'l senyor Girona vol pagá aquella fatxada.

Dónguins un compte aclarit, expressiu y detallat, dels diners que haurá gastat lo nostre arcalde á Madrid.

Concéntris altra vegada, y ab lo seu ingeny y sal veji si sab lo que val una Rambla entarugada.

Calculi, entre 'l munt de votos de las eleccions que venen, quants n' hi haurá de gent que 'n tenen y quants n' hi haurá de burrots.

Busqui, si buscar li acut, certs comptes del temps passat que dintre ca la Ciutat, segons diuen, s' han perdut.

Proposis un' altra estona calculá, aixis al en gros, quina cantitat d' arrós s' ha menjat en Fontrodona.

Averigüi cóm ho fan certs patriotas papanatas que ahir no duyan sabatas y avuy derrotan en gran.

Esbrini ab las sevas llums per qué hi ha tanta afició á ser de la comissió que aquí 's cuvda dels consums.

Espantis després las moscas, y aclarins lo graciós cas de que, pagant tant per gas, sempre estiguém á las foscas.

Y per fi, si es tan bon noy, veji si 'ns pot explicar quin día podrém tancar tota la fusió á Sant Boy.

Ja ho veu, la cosa es senzilla: d' aquest modo, en un moment, probará que 'l seu talent no es un talent de boquilla.

Si ho fa, tots l' aplaudirán y quan se 'n vaji d' aquí á tothom sentirá dí:

—¡Oh, quin home en Cumberland! Pero si 'ns deixa tot d' una, Barcelona en un sol crit dirá:—Tórnat en al lit, mister, perque aixó es la lluna.

REVISTA

IN sarcasme.

Lo govern acaba de concedir drets passius als mestres d' estudi, un cop hajan complert vint anys de serveys, rebaixantlos, durant aquests vint anys, un tres per cent del sou.

Traducció literal: durant vint anys dejuni y penitencia.

Y al cap de vint anys, drets passius. Passiu, derivat de patir.

Lo que haurá dit lo ministre: «A maestro muerto, la cesantia al rabo.»

L' emperador de Alemania ha regalat 75,000 mil duros al metje que ha lograt ferlo arribar als noranta anys.

Comentari de un periódich de Madrid, ab música del Barberillo de Lavapiés, dedicat al Doctor Camisón:

¡Camisón!
El pasado recuerda bien,
¡Camisón! Camisón!
y verás que perdiste
más de un millón,
¡Camisón! Camisón!

A Santa Mónica hi campeja un lleterero que diu: «Se prohíbe blasfemar.»

Un retol per l' istil, en una parroquia de Barcelona... ¿qué me 'n diuhen?

Y quan li haurán posat, será perque molts dels que van a missa necessitan que 'ls avisin de que allà no 's renega.

Lo Sr. Fontrodona está malat.

M' alegraré infinit de la seva millora, siquiera pel nostre dibuixant, que sense aquesta interessant figura no sabria per quin cap girarse.

A propòsit de la indisposició del Sr. Fontrodona, preguntava un curiós a un amic del célebre tinent d' arcaide:

—Suposo que no será de gravetat.
—No; pero 'l metje li ha prescrit dieta.
—Pobre don Ignasi, 'l compadeixo.
—No pren més qu' aygua d' arrós.
—Bè, vaja, del mal 'l menos.

A propòsit de las festas celebradas a Berlin, ab motiu de haver complert 90 anys l' emperador Guillermo, diu un periódich que l' eminent baritone senyor Padilla, va cantarli uns ayres populars espanyols.

L' endemà 'l telégrafo anunciava que l' emperador estava refredat.

¡Qui sab! Tal vegada, efecte dels ayres espanyols, que als alemanys no 'ls proban.

Monsenyor Rampolla al rebre de mans de la reyna la birreta cardenalicia, va pronunciar un discurs, parlant de la unió entre 'l trono d' Espanya y la cadira apostólica.

Cada dia tinch una nova sorpresa.

De primer las bodas de Lleó XIII.

Ara la unió de un Trono ab una Cadira.

¿Qué hi diuhen los cadirairees? ¿Pot anar bè?

Diumenje passat van inaugurarse las professons de la present temporada.

Dos brigadas d' armats, unas quantas rangleras de cucurullas... poca gent a contemplarla, y 'ls pochos que hi havia, fent brometa, y ribentse del espectacle.

En una casa hi havia un pare ab lo seu fill, nen de cinch ó sis anys, á veure la professó.

—Escolta noy, va dirli l' amo de la casa: ¿qué vols ser quan serás gran?

Y 'l xavalet, molt serio, va respondre:

—¡Cucurulla!

De sis generals empleats que hi havia en lo Senat, al votarse la lley sobre l' arrendament dels tabacos, tres, qu' eran conservadors van abstenirse.

Dos, fusionistas, van votar en contra del govern, presentant la dimisió del seu càrrech.

Y 'l restant, lo general Burgos, reformista, va votar en contra y no va dimitir.

Per aixó son reformistas en aquest y altres assumptos: lo lema de aquests panxistas es pleitear y comer juntos.

En celebració de haver complert 90 anys lo seu gueto, 'l fill del Emperador de Alemania va plantar un arbre en lo jardí de palacio.

¿Y quin arbre dirian qu' era?

No rumihin: va plantar un castanyer.

Los alemanys son aixis: ¡sempre aficionados á las castanyas!

La Juventut católica de Madrid ha obert cátedras de inglés, francés y alemán.

¿Y d' húngaro?

¡La llengua húngara ¡oh, la llengua húngara!

No hi ha res més deliciós, ó sinó que ho preguntin al reydel As d' oros.

En la taula de un café, un que llegeix l' *Imparcial*, després de manossejarlo y darli voltas per tots cantons, exclamá:

—Vaya un diantre de periódich! De tot arreu hi ha partes menos de Madrid.

Alguns diputats francesos tractan de demanar la igualtat política dels dos sexes, basada en que las donas al igual que 'ls homes, sigan electoras y elegibles.

Si aquí arribés a plantejarse aquest sistema, tal vegada hi hauria en las elecciones molta més formalitat de la que hi ha avuy dia.

A Fransa han rebut aquesta pretensió ab lo bon humor que reina sempre en aquella ditxosa y amable República

Desde 'l moment las Cámaras haurán de dividirse en dos, com las casas de banys, y tindrem la Cámara masculina y la Cámara femenina.

Quan la presidencia concedeixi la paraula a una diputadessa, será fácil que aquesta demani alguns minuts d' espera pera donar mamá a la criatura.

Y en las Cámaras femeninas, lo públich de las tribunas no aplaudirá a las oradoras més eloqüents, sinó a las més guapas.

En lo decurs de setze anys ha invertit la Fransa en son pressupost de guerra la cantitat de *catorze mil millones de franchs*.

Alemania en lo mateix espay de temps n' ha gastat *vuit mil vuitanta millions*, pel mateix concepte.

Es imposible imaginarse aquestas duas xifras, gastadas únicament en ferse la por.

Apliquinse aquestas sumas inmensas a la agricultura, a la industria, al comer, al desarrollo de las arts y de las letras y al foment de la pau, y Alemania y Fransa serán las dos naciones més felissas de la terra.

Pero aixó per ara no pot ser. Hi ha entre 'l dos paissos qüestions pendents que un dia ó altre han de ventilarse á canonada seca.

Hi ha, entre otras, la pavorosa qüestió de l' Alsacia y la Lorena, qu' encare s' ignora si han de ser definitivament alemanas ó definitivament francesas.

¡Y tant fácil com sería averiguarho!

Bastaria qu' ellas mateixas ho decidissen.

Era un galan com tants n' hi ha que s' afanyava en fer la còrt a certa dama, coqueta com moltas.

La dama era apassionada de las violetas, y al saberho 'l galan, a copia de diners y diligencia va lograr reunirne un ramet y va portarli, radiant d' alegría.

—¿Li agradan?

—Moltíssim, y desd' are l' autoriso per declarar quin es aquell favor que fá tant temps no gosa a demanarme.

—¿Promet que me 'l farà?

—Segons lo que siga... per poch que puga...

—Pot ferme'l, senyora, sense inconvenient... Es un petit capritxo... No desitjo sinó que sigui franca ab mi, menos ceremoniosa de lo que ha estat fins ara...

En una paraula, que 'm tuteji.

—Concedit.

—¡Oh felicitat! Tutejim... Tutejim...

—Donchs, bè, comensa a agafar aquest ram de violetas, vesten y no tornis may més?

Lo galan va caure en basca.

En una tertulia, un fátuo presuntuós deya lo següent:

—Miri, senyora, aquí ahont me véu, jo sol porto enganyats a més de cinquanta marits.

La senyora li va respondre:

—Lo que son las cosas: jo en tota la mèva vida no n' he pogut enganyar més que un y no me 'n alabo.

Efectes de la lley del divorci establerta a Fransa. Una dona s' ha divorciat del seu primer marit per casarse ab lo pare de aquest.

Y fins que ha consumat lo sacrifici no s' adona de una cosa.

—¿Qué tens? li pregunta 'l nuvi.

—Que vols que tinga: que ara m' adono de que pel mer fet de haverme casat ab tú, resulto que soch sogra de mi mateixa.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*A m-pa-ro*.
2. ANAGRAMA.—*Casat-Tacas*.
3. CONVERSA.—*Ramon*.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Mauro*.
5. GEROGLIFICH.—*Per sostres las casas*.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans M. de Vaca, Nas de Bisbe, J. Rojas, Joaquim Sauri, Saldoni de Vallcarca, y Carlos de Arco; n' han endevinadas 4 Torero d' hivern, Possibilista de Peratallada y Un Serralench; 3 Pau Trucas y 2 no més J. Roca.

XARADA.

Estich *hu-dos-tres* fa un mes noticias de Cadaqués Tot déu pensar qu' estich quarta y per xó no escriu cap carta. ¿Sabs qu' es Tot lector aymat? Es lo nom de una minyona que 'm tē 'l cor enamorat.

ANGEL GARCÍA.

ANAGRAMA.

Per la tot en Pep Pasqual organisa una gran tot. Primer premi: un rich capot que ha de comprar á total.

ANTON TORRES A.

CONVERSA.

EN UN BALL.

—¿Ballém aquest Ramoneta?
—No pot ser, tinch compromís.
—Bè, dona, no sigui aixis.
—Li juro ¡vaya una tretal
—Y ab qui 'n tē.

—Los dos aquí ara ho acabém de di.

J. STARAMSA.

QUADRAT.

.....

.....

.....

.....

.....

Primera ratlla vertical y horisontal: lo que fan los lladres.—Segona: titol d' ópera.—Tercera: nom d' home.—Quarta: població cataiana.—Quinta: en los jochs de cartas

FRASCUELLO.

GEROGLIFICH.

TOTO

M

cu T ix

R. T. DIPLOMÁTICH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans D. C. Ferrer, Nas de Bisbe, Notari sense plets, Un que no se sab, Rata L., E. Jove V., Salta-taulells. C. Felip, C. M., M. de Vava, A. Rubert, Gallardeu, Un de cal Pelat, Un aficionat, Carbassa vuida, Bernal Xinxola, Pallaringas, R. de M., Masqués, Un Tronera, U. T. N., R. F. T. de R. E. Grau, Cap de Carabassa, Un aficionat, A. Rectoret B., Perro chico, Císquet Fuster y Francisquet: —Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciutadans Raon Saló, Un Tapé y F. de T., Joseph Abril, J. Roca, Un Serralench, Saldoni de Vallcarca, Leugim Anidem, Manuel Villa S., Carnestollas de Gracia, Tres republicans, Embollica clocas, A. Garde, Cap de trons, Naus Sodor, Nila, Xicot com cal, Manelet Catala, J. M., Bernis, P. Extraordinari, Peret Pons, Torero d' hivern, C. Felip y Tres republicans: —Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutada J. Sauri: Gracias per l' oferiment, pero no podém acceptarlo.—J. Lambert: Un somni esta be, l' altre es flúxeta.—C. Barril: Pot enviar lo que be li sembli, pero que tinga mes interés que lo d' aquesta senmana.—J. Catalunya: No tenen prou gracia.—A. Palleja: Hi anira l' acudll.—J. M. M. Ho insertarem, ja várem dirli, pero haurém de reformarlo.—F. Soló: Avants de publicar lo que 'ns envia, necessitem que identifiqui la seva personalitat y que 'n respongui.—J. Espunya: Lo que 'ns remet no es prou diene del difunt.—Norma R.: No podém aprofitar mes que un acudll.—Just Aleix: Insertarem l' article.—M. M. y V. Sant Celoni: L' assumpto de que 'ns parla es d' exclusiu interés local y no fa pel periódich.—J. R. y V.: No podria enviarnos alguna altre cosa mes garbosa y digne de la seva ploma?—Miguelillo: Esta be.

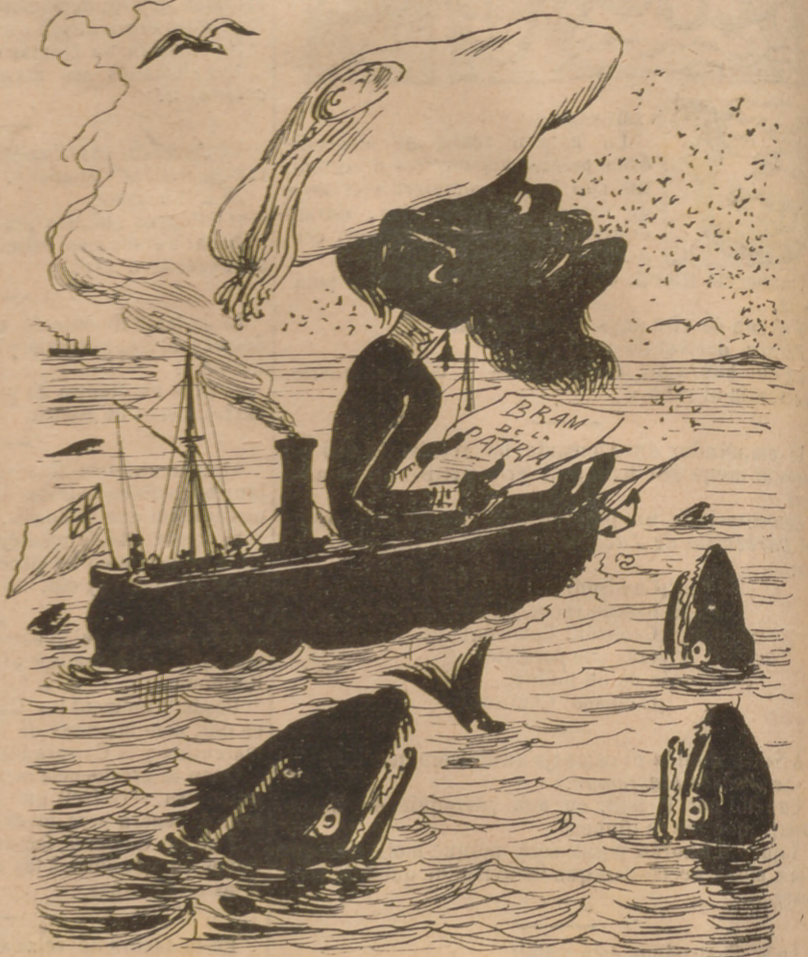
LOPEZ. Editor.—*Rambra del M. t. j.* 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

SOMBRAS.

Vivim sobre de un volcán
corrent sempre grans perills...
¡Sórt qu' en Sagasta vigila!
¡Sórt qu' en Sagasta té 'l fil!

Cansat de fer mal aquí
se 'n vá a fé estragos á América,
ahont tot just s' acaba 'l cólera
ja 'ls hi arriba un' altra pesta.

Conspiracions á dotzenas...
atentats á cada punt...
Russia es un país molt fret;
pero 'l nihilisme hi bull.

Tots ensenyan lo llorer
de la gran pau que 'ns espera...
Tots se fan grans cumpliments;
pero tots amagan l' eyna.